

ÁLDOTT SZENT KARÁCSONYT, BÉKÉS ÚJ ESZTENDŐT!

MÉREGTELENÍTŐ
2015.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem tudok napra kész levelet írni Neked. Hisz törékeny, változó világunkban naponta történnek olyan események, amelyek felkavarják életünk fájdalmas rétegeit. Ezért most ennél mélyebbre megyek, egyre mélyebbre, oda, ahová már nem jutnak el ezek a durva, vad hullámok.

Ahol a BÉKE honol.

Hozzá próbálok eljutni, a Béke Királyához. És ahogy én elindulok, tudom, Ő már felém tart, mert valójában Ő hív és vár.

S ha becsukom a szemem, feltárul egy kép, egy kicsi gyermek, aki ölelésre felém tárja dundi karjait. Érzem finom baba-illatát, megérint arcának selymes simasága. Aztán ha párat pislogok, máris erős, munkától érdes férfikezek fogják meg törékeny életemet, végtelen békét és szeretetet árasztva felém. Itt szorosra zárom pilláimat, hogy megőrizsem ezeket a képeket, akkor megint új élményt: színeket látok. Nincsenek már formák és alakok. Színek vannak, hangok és érzések.

A tiszta kéknek a békessége, a hófehérnek tisztasága, a piros-sárga-narancs-szín melegsége, bársonyos barnaság biztonsága váltakozik ideg-hártyám előtt. Lelkem a végtelen jóság és szeretet hullámain ringatózik. Halk hegedűszót, majd gordonka hangját, olykor vidám furulyaszót vélek hallani. Jó ebben a Békességben élvezni ezt a dallamok nélküli zenét.

Itt csak a jóság és a szépség különböző megnyilvánulásai váltják egymást, itt már nincs félelem, nincs szomorúság, fájdalom.

Így vagyunk Benne Mindnyájan, akik csak sejtethjük olykor, és azok is, akik állapotként élik ezt a Biztonságos Jóságot.

És ha lassan feljövök ebből a mélységből újra az Időbe, ha ismét hallom a hullámok vad zúgását, emlékeim arról a csodálatos mélységről már nem hagynak el. Megtartanak, megvédenek az elmúlástól.

Ezt hozza Ő nekünk, és Mindenkinek felkínálja. Nyúlj érte, nyílj ki érte, fogadd be és soha el ne engedd emlékeidből, lelked legmélyéről!

Ott élünk, Benne élünk, a többi jön, és megy, belénk váj, vagy megsimogat, változik; de a mélyben állandó a Csoda. Ott árad Isten végtelen szeretete, mely eljött közénk, Ember lett, megszületett!

Hívd, engedd, hogy megszülessen Benned is újra!

Juan Arias: Az én Istenem törékeny

Az én Istenem nem egy kemény, távolságtartó,
érzéketlen, sztoikus, szenttelen isten.
Az én Istenem törékeny.
Az én fajomból való,
én pedig az övéből.
Ő ember, én pedig szinte Isten.
Hogy megízlelhessem az istenséget
ő megszerette az én porlétemet.
Az én Istenemet a szeretet tette törékennyé.
Az én Istenem ismerte az emberi örömet,
a barátságot, a föld és a földi dolgok örömét.
Az én Istenem éhezett, álmodott és elfáradt.
Az én Istenem érzékeny volt.
Az én Istenem feldühödött, szenvedélyes volt.
És szelíd, mint egy kisgyerek.
Az én Istenem rettegett a haláltól.
Az én Istenem anyai mellből táplálkozott,
érezte és magába szívta a női gyengédséget.
Sosem szerette a fájdalmat, sosem állt a betegség pártján.
Ezért gyógyította a betegeket.
Az én Istenem szenvedett a hontalanságtól.
Üldözték és éljeneztek.
Minden emberit szeretett az én Istenem:
a tárgyakat és az embereket;
a kenyeret és az asszonyokat;
a jókat és a bűnösöket.
Az én Istenem korának gyermeke volt.
Úgy öltözött, mint mások,
földije nyelvjárásában beszélt,
kétkezi munkából élt,
prófétákhoz hasonlóan kiáltott.
Az én Istenem gyengéd volt a gyengékkal és szigorú az önteltekkel.
Fiatalon halt meg – őszintesége miatt.
Megölték, mert szemükbe mondta az igazságot.
Az én Istenem viszont gyűlölet nélkül halt meg.
Mentegetve halt meg, és nemcsak megbocsátva.
Az én Istenem törékeny.
Az én Istenem szakított a „fogat fogért” ősi elvével,
a kicsinyes bosszú törvényével,
hogy bevezesse egy teljesen új szeretet
és hallatlan erő korszakát.
Az én Istenem leköppve, földre döngölve,
elárulva és magára hagyva, meg nem érve

sem szűnt meg szeretni.
Ezért az én Istenem győzelmet aratott a halálon.
S mint egy friss gyümölcs jelent meg kezében: a feltámadás.
Ezért támadtunk fel mindnyájan: emberek és a dolgok.
Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem védekezik.
Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való elhagyatottságot.
Az én Istenem, akinek meg kell halnia, hogy győzhessen.
Az én Istenem, aki egy rablót és gonosztevőt tesz
egyháza első kanonizált szentjévé.
Az én fiatal Istenem, aki azért hal meg, mert politikai felforgatónak tartják
Az én Istenem, pap és próféta,
aki a történelem összes vallásüldözéseinek
első szégyeneként szenved el a halált.
Nehéz az én Istenem, törékeny, élet barátja,
Az én Istenem, aki mindenféle kísértés mardosását elszenvedte,
Az én Istenem, aki vért verítékezett Atyja akaratának elfogadásakor.
Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem azoknak,
akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha legyőznek másokat,
akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat, ha megölnek
másokat,
akik azt hiszik, az üdvösség erőfeszítés függvénye és nem ajándék,
akiknek az, ami emberi, bűnös,
akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent, Krisztus pedig angyal.
Az én törékeny Istenem nehéz azoknak,
akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak,
aki nem hasonlít az emberekhez.
/Fordította: Tózsér Endre SP/

Rónay György: Advent első vasárnapja

Amikor a fák gyümölcsöt teremnek,
tudhatjátok, hogy közel van a nyár.
Tűzre dobhatsz, Kertész, mert nem terem meg
korcs ágaimon más, mint a halál?
Amikor jelek lepik el a mennyet,
álmunkból kelni itt az óra már.
De ha hozzám jössz, pedig megüzented,
angyalod mégis álomban talál.
Meg akartál rajtam teremni, rossz fán;
Nem voltál rest naponta jönni hozzám.
Ajtóm bezártam. Ágam levetett.
Éjszakámból feléd fordítom orcám:
boríts be, Bőség! Irgalom, hajolj rám!
Szüless meg a szívemben, Szeretet!

Fekete István: Rorate (1949)

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak, és még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, avagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak. Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak. Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak. Néhol kis lámpások imbolyognak, és mutatják, hova kell lépni, ámbár hiszen sár van mindenütt. Az ég még sötét, s a nappal ágyát csak hinni lehet a keleti égen, s ez elég. Egyébként nem gondol rá senki, mert a búzák kikeltek már, a krumpli a veremben, s a jószág betelelt. Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs, a tegnap gondja, mintha még aludna, a mai még nem ébredt fel. S a falu csak tiszta önmagát viszi a hajnali misére.

A külső mozgás bekúszik a templomba s megnyugszik. Suttog egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is megnyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: „Harmatozzatok égi Magasok”

Mise végére egészen bemelegedett a templom, szinte otthonos lett. Legalább is így érezte ezt Baka Máté az alszemből, de így érezte ezt Hosszú Illés is ugyanonnan. Ámbár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, aligha érezték volna, nagy harag volt ugyanis a két öreg között. Kitartó, régi harag, aminek már formája sem volt, nem is emlékeztek, ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás, hát csak ülnek tovább, sőt Illés a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást, de amúgy is ráér. Félszemmel odapislant Mátéra, hogy mozdul-e már, de Máté nem mozdul... Amilyen kutya, konok ember volt világéletében - gondolja Illés - azt akarja, hogy én menjek előbb. De abból nem eszel, pedig már a gyertyát is eloltotta a dékán. Azaz a harangozó, szóval a sekrestyés.

Azután: csend.

Illés gondol erre, gondol arra, állát behúzza a meleg nyakravalóba és a szeme szép lassan lecsukódik.

- Nem! - ijed meg. - ezt igazán nem szabad - s Mátéra néz, aki úgy látszik elaludt.

- Ez hát el, a híres? - mosolyodik el magában. - Pedig három évvel fiatalabb. Nem nagy idő, az igaz, de mégis csak fiatalabb. Aztán milyen sárga a füle..., akár a halotté... Jóságos Isten! Csak nem lett vele valami?

Harag ide, harag oda - a rothadt szilva is lepottyanik egyszer a fáról - csendben odamegy, és kicsit borzongva megérinti Máté vállát.

- Hallod-e, Máté?!

Máté felhorkan:

- No! - és néz Illésre, mint a csodára. - Te vagy az, Illés?

- Én hát. Mondom megnézlek, mert olyanformán ültél ...

És nézi egymást a két öreg. A templomban meleg csend, a kőszentek elmosolyodnak.

- Kicsit megszédültem, - hazudja Máté, de áhítattal, mert tele van a szíve és szereti most Illést így közel látni, - már elmúlt.

- Na, hál Istennek, hát akkor menjünk.

És egymás mellett kicsoszognak a templomból.

Mi volt ez, Szentatyám? - néz fel egy pufók kis angyal Szent Péterre, ahogy az ajtó becsukódott. - Olyan meleg lett a szívem egyszerre.

- Két ember kibékült - mondja a főszent. És melegen sóhajt.

- Csoda! - suttogja a kis angyal.

- Hát bizony a mai világban ...

- És most mit csinálnak?

- Nézz utánuk, fiam.

A két öreg már Illés háza elé ért. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmodnak a fák.

- Gyere be, Máté, rég voltál nálunk - mondja Illés. - Lángost sütött a lányom...

A kis angyal kérdően néz a főszentre:- Mi az a „lángos”, Szentatyám?

A toronyban ekkor hetet ütött az óra. S e földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon.

Ürögdi Ferenc: Minden advent

Minden advent kegyelem:

vétkem jóvátehetem.

Minden advent vigalom:

Isten Úr a viharon!

Minden advent érkezés:

átölel egy drága kéz!

Minden advent alkalom:

győzhetsz saját magadon!

Minden advent ítélet:

így kellene - s így élek!

Minden advent remegés:

Isten felé epedés!

Minden advent ima is:

Uram, fogadj be ma is!

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

- Mondd, kisfiam...- és én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt, és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később - a diákévek kamaszos rohanásában - az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömeimet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött a világégés, és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt, harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből. Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbbsentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni, és nem szégyellték már a férfiak sem - egy-egy „szóra” - befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak - nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltségek posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon....Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb. Mindenki „imád” mindent... megszentelté nítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az Istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Túrmezei Erzsébet: Adventi éjszaka

Fehér takaró,
ezüst fénytartó,
valót eltakaró.
Mintha nem volna más,
csak ez a ragyogás:
titokzatos, csodás.
Nincsen se hang, se zaj,
nincsen se seb, se baj,
se sóhajtás, se jaj...
Se bűn, se szenny, se sár,
se szin, se könny, se kár,
csak hó és holdsugár.

Hiszen így volna jó.
De nem ez a való.
Csal a fénytakaró.
Alatta szenvedés,
szenny, sár... elfödni és
elrejtteni kevés
a hó és holdsugár.
De Valakire vár
a holdfényes határ.
S ez az adventi, mély,
havas és holdas éj,
titkot tud: Jön! ... Ne félj!

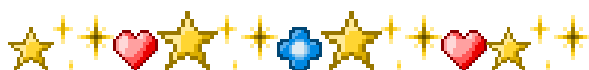

Nemes Nagy Ágnes: Karácsony

Fehér föld, szürke ég, a láthatáron
narancsszín fények égtek hűvösen.
Pár varjú szállt fejem felett kerengve
s el nem repültek volna üzve sem.

Csak álltam szürkén, szürke ég alatt.
–S egyszerre, mint gyors, villanó varázs
egy kicsi szó hullott elém: karácsony,
mint koldus kézbe illatos kalács.

Csodáltam. És a számon hála buggyant,
nem láttam többet kósza varjakat:
olyan szelíd volt, mint a gyermek álma,
s olyan meleg volt, mint a nyári nap.

Csata Ernő: Advent

Jöjj el, várva várt
lelkek vigasza,
szeretni vágyás,
konok szívekbe
irgalom, megbocsátás.
Jöjj el közénk,
magasztos égi áldás,
ajkakon viruló
örömkialtás.
Sűrű ködbe burkolt
gyűlölet,

sötét vakság,
ne kísérts,
most
a gyertyaláng
értünk, bennünk,
velünk lobog,
amíg,
millió szív
a nagy csodáért
dobog. Ámen

Timothy Radcliffe: Karácsonyi elmélkedések

Isten fiatal

Isten születésnapját ünnepeljük ma. Ez a születésnap azonban nem olyan, mint a miénk. Mi a születésnapunkon azokat az éveket ünnepeljük – vagy panaszzoljuk -, melyek elteltek születésünk óta. Karácsonykor azonban nem azt ünnepeljük, hogy Jézus 2002... éves... Azt ünnepeljük, hogy Isten csecsemőként megszületett. Minden Karácsony annak az ünnepe, hogy Isten eljött közénk újszülött gyermekként.

Azért van ez így, mert Isten mindig fiatalként van közöttünk. Szent Ágoston írta, hogy Isten fiatalabb minden másnál. Mi öregebbek lettünk Istennél. Ez azt jelenti, hogy Isten mindig megőrzi a fiatalság friss erejét: annak életörömét és játékosságát, aki mindig kész az újrakezdésre. Hisszük, hogy Isten örök, ezért gyakran rettenetes öregként ábrázolják. De ha Benne nem létezik a múló idő, akkor Ő mindig ott van a kezdetnél is, örökké fiatalon.

... Az istengyermekségünk többet jelent annál, hogy Istent atyánknak tartjuk: részt kapunk annak a gyermeknek fiatalságából, akinek születését ma ünnepeljük. Ez nem arra ösztönöz, hogy fiatalnak próbáljunk látszani, rejtegetve ráncainkat, festve a hajunkat, menekülve a korunkról áruzkodó jelektől. Öregszünk, de ettől nem szabad félnünk. Nem a külsőnk kell cicomáznunk, hiszen lelkünk fiatalságát az Isten Bárányától kapjuk. Ez nem garantálja, hogy elúzhatjuk az öregkor kísértéseit, azt gondolva, hogy semmi újat nem kezdhetünk, hogy a biztonság jobb a kockázatnál, hogy minket elkerül a fatalizmus és a cinizmus. Kérjük Istent, hogy újítsa meg a **reményt** a szívünkben.

Úgy ünnepeljük tehát a Karácsonyt, hogy teret adunk Isten időtálló képeinek: a gyermekeknek és a fiataloknak.

A rettenetes népiirtás után visszatértem Ruandába. Egy kanadai domonkos elvitt annak a háznak a romjaihoz, ahol valaha éltünk. Rengeteg barátja meghalt, és szinte egész életműve elpusztult. Adott azonban egy fényképet önmagáról, amint két ruandai csecsemőt tart a karjában. A hátára ezt írta: *Afrikának van jövője.*

Amiatt a gyermek miatt, akinek születését most ünnepeljük, mi is elmondhatjuk: az emberiségnek van jövője. Dolgozzunk tehát egy olyan jövőért, amelyben a fiatalok boldogan élhetnek. Hadd legyenek igazi gyermekek! Ne váljanak a piacok mohó fogyasztóivá, akiket rabul ejtenek a reklámok, vagy akiket szexuális tárgynak használnak. Hadd növekedjenek bennük a fiatalság reménnyel teli tulajdonságai, legyenek képesek játszani, kísérletezni, kockázatot vállalni. Mindenekfölött pedig éljenek.

Azokra a csecsemőkre gondolok, akik ma születnek. Ne pusztítsa el őket a háború. Éljenek és ünnepelhessenek egy másik karácsonyt, annak a gyermeknek az ünnepét, aki mindig újra születik. Éltesse őket az emberiség jövőjébe vetett friss és fiatal remény.

Üres kezek

A napkeleti bölcsek a gyermek Jézusnak „aranyat, tömjént és mirhát” adtak ajándékba. Miért vittek neki ajándékot? Mária gyermeke ezeket semmire sem tudta használni. Mit is kezdhettek velük?

A fontos persze nem ez, hogy Jézus családjának szüksége volt-e ezekre, bár az arany bizonyára mindig jól jön az embernek! Ezek az ajándékok nem azt tartalmazták, amire szüksége volt, hanem azt ismerték el, hogy kicsoda ő. Az arany a királyságát ismerte el, a tömjén a papságát, a mirha pedig a halálát, azt, hogy meg fog halni.

A bölcsek tehát annak az ajándéknak tiszteletére adtak ajándékot, aki Ő volt nekik és nekünk. Ezek az ajándékok nem azt mutatják, hogy a gyermek Jézus rászorult valamire is, hanem azt, hogy mi vagyunk a rászorulók, hogy vágyódunk erre a papkirályra, aki az életét adta értünk.

A bölcsek értékes dolgokkal a zsákjukban keresték fel őt, ennél fontosabb azonban, hogy üres kezekkel távoznak, és így lehetőségük nyílik arra, hogy befogadják azt az ajándékot, aki maga Jézus.

Ezzel ellentétes az, ahogy Heródes látja a gyermeket: úgy érzi, hogy fenyegeti mindazt, amit birtokol, a királyságát, a gazdagságát. A kezei túlságosan tele vannak ahhoz, hogy befogadja azt az ajándékot, amelyet neki is felajánlanak Krisztusban.

Ha be akarjuk fogadni a karácsony ajándékát, nekünk is ki kell üríteni a kezünket.

Karácsonykor legtöbbünk ad és kap ajándékot. Bizonyára olyan ajándékokat kerestünk, amelyekre a hozzátartozóinknak szükségük van. Ajándékaink azonban, akárcsak a bölcseké, ennél sokkal mélyebben azt jelzik, hogy kik azok, akiket szeretünk. Gyönyörködünk emberségükben. Ha könyveket adunk nekik, vagy bort, ezt nem azért tesszük, mert erre szükségük van, hanem azért, mert örülünk annak az öröme, amellyel fogadják. Az örömet ünnepeljük.

Ezeknek az ünnepléseknek a mélyén azonban Ő van, aki nem szorul rá a mi ajándékainkra, hanem maga a tiszta ajándék. Teljes lényét öröktől fogva az Atyától kapja, és azért jött el, hogy Ő is önmagát adja nekünk. Ahhoz azonban, hogy ezt az ajándékot befogadjuk, a kezünknek üresnek kell lennie. Föl kell ismernünk, hogy az élet isteni teljessége az, amelyre a legmélyebben vágyódunk, s hogy helyet kell teremtenünk számára, hogy befogadhassuk...

(Timothy Radcliffe 70 éves római katolikus pap, domonkos rendi szerzetes)

Carlo Carretto: Isten fiúvá lett.

Isten, aki túl van a mindenségen és minden fogalmunkon, emberré lett, a félelem szelíd vigasztalássá változott, elégtelenségünkből ölelés lett. A messzeség közel jött, Fiúvá lett az Isten.

Felfogjátok, hogy ez az esemény mennyire felforgatta a világunkat? Bekövetkezett az, hogy egy asszony teljes valóságként mondhatta ki: „Én Istenem, kicsi fiam.”

Most elmúlt bennem minden félelem. Ha ez a szalmára fektetett kisgyermek-Isten, akkor nem félek többé Istentől.

És ha Mária mellé ülve, halkán utána mondhatom: „Én Istenem, kicsi fiam.”, akkor az ég belépett a házamba, és meghozta nekem a békét.

Nem félek egy gyermektől, akit magamhoz szoríthatok és megsimogathatok, egy gyermektől, aki nálam keres oltalmat és melegséget.

Nincs bennem félelem, végleg elmúlt. Betölt a béke, amely minden félelmet elűz.

Számomra csak az erőfeszítés marad hátra, hogy a hitemet ébren tartsam. A hit: világra szülés. Hitben hozom Jézust a világra itt és ma.

Mária, veled együtt hiszem, hogy ez a gyermek – Isten, és hogy a Te fiad, és én imádom őt.

Imádom jelenlétét a kenyér színében, ahol még kiszolgáltatottabb, mint amikor emberi testben élt.

Olykor mintha hallanám halk szavadat, Mária, melyet ma is kimondasz, mint akkor Betlehemben:

„Én Istenem, kicsi fiam.”

Teréz Anya: A hallgatás értéke

"Uram, állíts szájam elé őrséget,
és ajkam kapujához rendelj védelmet" (Zsolt 140,3)

A hallgatás szelídség,
amikor nem szólsz, ha bántanak,
amikor nem keresed a magad igazát,
amikor hagyod, hogy Isten védelmezzen téged.
a hallgatás szelídség.

A hallgatás irgalom,
amikor nem feded fel testvéreid hibáit;
amikor készségesen megbocsátasz anélkül,
hogy a történeteket felemlgetnéd,
amikor nem ítélsz, hanem imádkozol,
a hallgatás irgalom.

A hallgatás türelem,
amikor zúgolódás nélkül fogadod a szenvedést,
amikor nem keresel emberi vigaszt,
amikor nem aggódsz, hanem türelmesen várod,
hogy "a mag" kicsírázzék,
a hallgatás türelem.

A hallgatás alázat,
amikor nincs versengés,
amikor belátod, hogy a másik jobb nálad,
amikor hagyod, hogy testvéreid kibontakozzanak,
növekedjenek és érlelődjenek,
amikor örvendezve mindent elhagysz az Úrért,
amikor cselekedeteidet félreértik,
amikor másoknak hagyod a vállalkozás dicsőségét,
a hallgatás alázat.

A hallgatás hit,
amikor nyugodtan vársz, mert tudod, hogy az Úr fog cselekedni,
amikor lemondasz a világról, hogy az Úrral lehess,
amikor nem törődsz azzal, hogy megértsenek téged,
mert elegendő neked, hogy az Úr megért,
a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,
amikor átkarolod a keresztet, anélkül,
hogy megkérdeznéd: "Miért?"
a hallgatás imádat.
"Jézus hallgatott" (Mt 26,63)

TALLÓZÓ

A **Magyar Katolikus Püspöki Konferencia közleménye** megjelent a Magyar Kurír nov.4.-i számában: Ezekben a hónapokban különösen sokat gondolunk minden keresztény hívőre és családjaikra, akik a szíriai konfliktusban különösen érintettek, vagy a háború áldozatai lettek, amely azzal a kockázattal jár, hogy a kereszténység közel kétezer éves jelenléte megszűnik ebben a térségben. Ezért a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia úgy döntött, hogy az otthon maradottak ínségét enyhítve 10 millió forint segélyt küld számukra.

Rétvári Bence **Az európai ancien régime válsága** című írásában a Magyar Hírlapban nov.4-én leszögezte: „Világosan ki kell mondanunk, hogy az iszlám különösen pedig a radikális és ortodox iszlám felfogás számos területen, így például a nők-férfiak egyenlősége, az emberi élet értéke kapcsán, a vallási tolerancia tárgyában, a világi jog- és államfelfogásban vagy az életvitel, a szexuális szokások dolgában nem összeegyeztethető a nyugati világszemlélettel, így a kereszténység emberképével és hagyományával sem.”

Interjú jelent meg **Kocsis Fülöp metropolita érsekkel** az MNO.hu-n, nov.6-án: A szinódusnak mindenképpen eredménye lesz: a lelkipásztori irányultságunk jobban épül majd a családokra. Egyebek között azt is felszínre hozta a sok tárgyalás, beszélgetés, hogy az elmúlt évtizedekben ezzel bizony, elmaradtunk.” Hogy mire jutott ezzel kapcsolatban a szinódus, az érsek azt ecsetelte, hogy „a családra nevelés nemcsak a házasság előtti jegyes oktatásban történhet, hanem sokkal hamarabb kell felkészíteni a fiatalokat a házasságra és a családra, s ez nem merülhet ki csupán a jegyes oktatás hatékonyabb megszervezésében vagy a megújított ifjúsági katekézisben, amely, mondjuk, alaposabb szexuális nevelésre irányul”. Szerinte a szexuális felvilágosítás terén „egyfajta prűdéria jellemezte eddig az egyházat, hogy jobb erről nem beszélni, majd a szülők megteszik. De a szülők sem tudják már, hogyan nyúljanak ehhez a kérdéshez, ők is el vannak tévedve ebben a nagy szellemi kavalkádban”. Hogy Kocsis Fülöp mit visz haza a szinódusról, arról a pásztori magatartásformát említette: „Nem uraskodni, nem visszaélni a hatalommal és a helyzettel, hanem az utolsónak tűnő legszegényebbhez is ugyanazzal a szeretettel fordulni, mint máshoz. Lelkileg is megerősödtem abban, hogy ezt az utat kell járni, abban a reményben, hogy ez valóban az egyház megújulásának is az útja.”

Ferenc pápa, az emberiség elleni támadásnak minősítette a péntek esti, 132 ember életét kioltó párizsi merényleteket írta a Magyar Idők nov.16-án. A Szentatya szavai mellett más véleményeket is hoz a lap. A merénylők szájából elhangzott, „Allah Akbar”, azaz „Isten a leghatalmasabb” kifejezést többen is kommentálták. „Ezzel egyben igazat és hazugságot is mondtak, de az iszlám soha nem válik eggyé a terroristák erőszakos akcióival” – írta Tariq

Ramadan svéd iszlámkutató professzor. A romániai muszlimok főmuftija pedig leszögezte: az iszlám nevében vérengző terroristák nem hittestvéreik a Korán tanítását követő, hívő muszlimoknak.

Révész Sándor **Ha röpül a világ** című cikkében a Népszabadságban nov. 16-án idézte a híveivel együtt rengeteget szenvedett Douglas Al-Bazi, az Irakban fekvő Erbil plébánosa európaiakhoz intézett szavait: „Ébredjetek fel! A halálos kór előttetek áll. Benneteket is meg fognak semmisíteni. Mi, Közel-Kelet keresztényei vagyunk az egyetlen csoport, aki a Gonosz arcát láttuk: az iszlámot.” Beszámolt arról is, hogy a párizsi tömeggyilkosságot azonnal elítélte Ahmad Tajjib nagyimám is, aki még tavaly Kairóban kezdeményezett egy iszlám-keresztény konferenciát. Ez akkor az alábbi nyilatkozatot adta ki: „Minden olyan fegyveres csoport és szektáriánus milícia bűnös gondolatban és lázadó viselkedésben, amelyik a gyűlöletet és a terrorizmust használja – hibásan – a vallási vélemények alátámasztására. Ez egyáltalán nem az igaz iszlám. A hívők terrorizálása, az ártatlanok legyilkolása... emberiség elleni bűn... és az iszlám teljesen és általánosan elítéli ezeket.”

Bethlen Gábor-díjat kapott Bőjte Csaba címmel a Krónika.ro nov.17-én arról számolt be, hogy Bőjte Csaba ferences szerzetes, Hans Kaiser, a Konrad Adenauer Alapítvány egykori magyarországi képviselője és a Honismeret folyóirat szerkesztői vehettek át idén Bethlen Gábor-díjat szombaton a Pesti Vigadóban. Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke, a díjakat adományozó Bethlen Gábor Alapítvány elnökének kezdeményezésére a díjátadó előtt néma főhajtással emlékeztek a pénteki éjszakai párizsi terrorcselekmények áldozataira.

A Bethlen Gábor Alapítvány Márton Áron-emlékéremmel jutalmazta a csíkszentdomokosi Márton Áron Múzeumot – a kitüntetést a múzeum alapítója, Lázár Csilla vette át – ill. Petrás Mária csángó népdalénekest és keramikus művészt, valamint Prokopp Mária művészettörténészt.

Fricz Tamás: Huntingtont igazolta az idő címmel a Magyar Időkben nov.17-én a 129 halálos áldozatot követelő párizsi terrortámadással összefüggésben elemezte Samuel P. Huntingtonnak *A civilizációk összezapása és a világrend átalakulása* című, 1996-ban megjelent, ma már klasszikusnak számító könyvét. A szerző ebben azt állította, hogy a politikai ideológiák – kommunizmus, liberalizmus, konzervativizmus – küzdelmének megszűnése után a kultúrák, vallások, civilizációk közötti konfliktusok erősödnek fel és uralják a világot. A cikk szerzője felhívja a figyelmet, hogy az iszlámban a végcél Allah törvényeinek bevezetése a világ minden szegletében, „s ebben nincs kompromisszum, legfeljebb időlegesen”. Fricz Tamás leszögezi: „Egy biztos: az iszlám–keresztény, arab országok–nyugati országok viszony – főleg a párizsi terrortámadása után – a végletekig kiéleződött, ezért a sürgős önvédelmi óvintézkedéseket itt és most, azonnal meg kellene tennie Európának.”

Kibontották a Szent Péter-bazilika Szent Kapuját – erről tudósított a Magyar Kurír nov.18-án. Kibontották a 2000-es jubileumi év vége óta elzáró téglafalat, és kivették belőle a millenniumi szentév során ott időkapszulaként elhelyezett fémdobozt, mely a 2000-es szentévhez kötődő emléktárgyakat tartalmaz. A fémdobozban többek között dokumentumok és emlékérmék találhatóak, valamint a kulcsok, melyekkel Ferenc pápa december 8-án kinyitja a bazilika Szent Kapuját. Az irgalmasság szentéve kezdetére szintén megnyitják a Lateráni Keresztelő Szent János-, a Santa Maria Maggiore- és a Falakon kívüli Szent Pál-bazilika Szent Kapuját.

Jövőt kell adni... címmel Hölvényi György néppárti EP-képviselő nyilatkozott a Magyar Időkben nov.18-án az észak-iraki menekülttáborokban tett látogatását követően. Elmondta, hogy a menekültáradat leállítására érdekében fenn kell tartani a reményt a közel-keleti menekülttáborokban maradóknak, melynek első lépése az oktatás megszervezése lehet. Jövőt kell adni a menekült gyerekeknek, de nem Európában. Az EP-képviselő úgy látta: „Másképp millió ember esetében a helyzet stabilizálódott. És közben fantasztikus dolgok is történnek, a káldeus egyház például egyetemet alapít, melyet decemberben adnak át. A keresztény menekülttáborokban egyébként van egy erősebb összetartó erő, hiszen ha a falu menekül, a pap is megy velük, aki sokszor jobban meg tudja szervezni az életet. Csodaszámba megy például Douglas atya, aki olyan menekülttábort épített fel, ahonnan az emberek nem akarnak már elmenni. Egy lakóközösség lett, munkát szerzett nekik, zöldséget termelnek, saját piacot hoztak létre. Persze ez kivételt jelent. Most hiteles programokra, hiteles fejlesztésekre van szükség, hogy fenntarthatassuk a reményt a menekültekben.”

Ezek közönséges gyilkosok címmel a Népszabadságban nov.18-án Bensalem Nacer, a Párizstól délre található athis-monsi mecset imámja nyilatkozatát olvashattuk a péntek esti merényletek elkövetőiről: „Szörnyű tettet követtek el, vadállatokként támadtak az emberekre. Ezek nem muzulmánok. Nem tudnak semmit sem Istenről, nem értenek semmit. Isten maga a szeretet. Ő nem szólít fel senkit arra, hogy megölje a saját teremtményeit.” Az Algériában született imám határozottan állítja: a terrorista akció kapcsán egyetértés van a franciaországi imámok között, mindannyian elutasítják az erőszakot. Tapasztalatai szerint a szélsőséges szervezetek befolyásolható fiatalokat hálózhatnak be. Az utóbbiak többsége a külvárosban nő fel, majd börtönbe, ott pedig olyanok hálójába kerül, „akik semmit sem tudnak a vallásról. Teletömik a fiatalok fejét a dzsiháddal. Azt mondják nekik, ha gyilkolnak, akkor a paradicsomba kerülnek. Nekünk imámoknak kell franciául elmagyaráznunk nekik: franciák vagyunk, és ezt nem tűrjük. Ezek közönséges gyilkosok. Külföldről küldik őket ide, az értelmi szerzők azonban Algériában, Szíriában és Tunéziában vannak.

Gyászolunk...

Gyászolunk másfélszáz franciát, a gyűlölet és egy torzult isten-kép áldozatát. Afrikában, Ázsiában naponta, hetente hal meg ennyi keresztény, értük nem szól a harang, nem mondanak gyászmisét, értük nem színezzük át facebook-os profilképünket, hisz az ő haláluk oly természetes. Hiszen keresztények, elég lenne meghajtani fejüket egy más isten előtt, hogy éljenek. Vállalják sorsukat, a vértanúság útját. Ők mégis meghalnak, erről nem számol be a híradó, s az internet.

Némán hálnak meg, ajkukon nincs halálsikoly. Mint a bárány a kés előtt. Nem sikolt értük a világ. A keresztre feszített gyermekekért és férfiakért. A csoportosan megerőszakolt és lefejezett lányokért és asszonyokért. Az élve elégettekért csendes a világ.

Mégis, gyászolunk másfélszáz franciát, és fájdalomunk jogos.

Mert bennük magunkat gyászoljuk, letűnő világunk, Európánk. Mert ők lehetnénk mi is. Mi is gyanútlanul járunk az utcákon, a halálra nem készültünk fel mi sem.

Emlékszel, mit csináltál, mikor a terror híre hozzád eljutott? Vajon mi lett volna, ha abban a percben téged ér el a halál, készületlen?

Gyászoljunk ma másfélszáz franciát, akik lehetnénk mi is.

Lelkünkben visszhangzik az Írás szava: „*Vagy az a tizennyolc ember, akire rádőlt Siloámban a torony, és agyonzúzta őket, azt hiszitek, hogy bűnösebbek voltak, mint Jeruzsálem lakói közül bárki? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.*” (Lk13,1-9.)

Nem voltak bűnösebbek, mint mi, az a párizsi másfélszáz... Vajon lesz-e még hitünk a bűnbánatra, lesz-e még időnk, hogy megtérjünk?

És csendben visszhangzik a kérdés: tudnánk-e mindezt vállalni Krisztusért?

(A fenti gondolatok szerzőjét nem ismerjük, de úgy érezzük sorai hasznos önvizsgálatra készítenek – a szerzők)

Juhász Gyula: Betlehem

A kocsmá ajtaját kitarják
S hozzák subában a telet,
Az istállóban ott a jászol,
A jászolban a Szeretetet.

A gyémánt csillag áll fölöttük
Füstös lármában szelíden,
Nyájas barmok között az almon
Az Ácsnak Gyermeke pihen.

Kántálnak a három királyok
S velük a jámbor pásztorok,
A söntés mélyén egy elázott,
Elbúsult zsöllér tántorog.

Könnyes szemmel bámulja báván
A betlehemi csillagot,
A jó reményt mit körülállnak
Szegények, árvák, magyarok!

Parafrázis – írta Gál Magdolna Kántor Péter: Mit kell tudnia Istennek c., novemberi számunkban megjelent versére válaszul

Isten jól tudja számítok rá
Szükségem van rá
Bízom benne

Onnan tudom: számít rám
Szüksége van rám
Bízik bennem

Csitítgat: sose lássam Őt
bankvezérnek
ítélő bírónak vagy
szépségkirálynőnek

és nekem se kell bajnoknak
sikeresnek vagy
szépségkirálynőnek
lennem
hogyan szeressen

nem várhatom tőle, hogy rendbe
tegye a konyhát
esti mesét mondjon a gyerekeknek
és szokjon le a dohányzásról

mert az én konyhám
az én gyerekeim
az én tudóm
és mindezt Ő adta nekem
megőrzésre

számításai közt szerepel, hogy
nemcsak jóból lehet jó
és görbe útjaimon is
egyenesen ír

tökéletesnek lát
tökéletlenségeimben
és bár Ő tökéletes, nem sokkal velem
engem
inkább kiskölyök lett

egy Názáret nevű falucskában
élete elején – végén csacsik
tanúskodnak róla
és hogy megöltük
azt mondta:
ez se számít
nincs jelentősége

világunk mindenképpen az Ő
tökéletességébe torkoll
semmi nem állíthatja meg Őt ebben
és ezt a végső fényt csöndben
gyújtogatja a szívekben

homlokán égő csipkebokor
a tövis nyomán buggyanó
vércseppjeit
borrá erjesztette
gyönyörre
kicserepedett ajkainkra

és megsúgta, hogy nincsenek
határok
és nincs többé jóvátehetetlen
soha, soha nem hal meg itt a
remény
se először
se utoljára
hanem beteljesedik
mindörökre

végül hogy ha senkinek senki, ő
biztosan
tartozik nekem
magával,

hogyan végül, ha senkinek senki, én
biztosan
tartozom Neki
magammal.

KARÁCSONYI AJÁNDÉKOK

- És Gertrúd néninek legalább egy pár kesztyűt kell vennünk.
- Okvetlenül szükség van erre, szívem?
- Hát persze, hiszen az esküvőnkre azt a nagy puncsos tálat kaptuk tőle!
- Amit sose használunk!
- Na, igen, és a Fricinek egy teniszütőt gondoltam, és Papának természetesen egy pulóvert...

A sűrke bársonykalap alatt a bozontos szemöldökök mindinkább összehúzódnak, és a disznóbőrös férfikézben a sok csomag és skatulya mind gyorsabb mozgása mutatja a bosszúságot.

- Ez az ostoba karácsonyi ajándékozás, torkig vagyok vele. Inkább tartaná meg mindenki a pénzét, és venné meg saját magának azt, amihez kedve van!

A villamos csikorog. Az utasok hirtelen nagyon elcsendesednek. A kis elárusító nő behúzza nyakát keskeny sálgallérjába. Szinte fáj neki, hogy összekuporgatta azt a sok pénzt az ezüst cigarettatárcára. És a végén Feri még talán ott is hagyja...

A fiatal irodistának a szeme előtt az a hímszett rózsaszín selyemblúz lebeg, melyet felesége annyira akar. Nem érdemes, gondolja, a házasságunk úgylis olyan gyenge lábakon áll. És a kereskedősegéd, aki tulajdonképpen már megígérte feleségének a süteményvillát, elszántan hátratulja a kalapját, és ezzel búcsút vesz ettől a butaságtól is. Ugyan minek? Nincs-e meg mindene, amire szüksége van? A kuglófot éppen úgy kézbe is lehet venni.

Kívül egymás után villannak el mellettük a kivilágított kirakatok. Egy rádióból élesen szólnak a karácsonyi énekek. Minden csak összeesküvés. Üzlet. Az emberek maguk elé bólogatnak.

Megálló.

Fiatalos lendülettel ugrik a peronra két fiatalember, szemmel láthatóan testvérek. Belesodródnak a tömegbe. Nem tesz semmit. Nevetnek tovább.

A hegyes csomagok majdnem a bordájukba szúródnak. Nem tesz semmit, sugárzanak tovább. Különösen az egyikük olyan, mint a megtestesült boldogság maga, pedig hát úgy látszik, sem ő, sem a másik nem dúskál földi javakban. Különben ha nem lenne olyan ragyogó az arca, szívbetegnek gondolhatnánk, mert a kezét állandóan bal mellkasához nyomja.

Nevetnek mind a ketten. Az emberek hallgatják, és félig irigykedve, félig ellenségesen néznek rájuk. De ők boldogságukban mit sem vesznek észre belőle.

Egy hely fölszabadul. Mindketten rákuporodnak. És az első a bal mellényzsebéből kihúzza valamit. Egy skatulyában van, selyempapírba csomagolva. Még egy réteg, és aztán napvilágra kerül. Egy lakkretikül, olcsó fekete lakk kezításká. Gondosan megtörli nadrágjában a kezét, mielőtt kisujjával végigsimítana a lakkon. - Micsoda szemeket mereszt majd a Frida! – lelkesedésükben egymás vállát ütögetik.

- Mutasd csak még egyszer a selyembélését! – Óvatosan nyitják ki a csodatáskát, és szájtátva csodálják lila bélését. – De Alfréd, csak elseje után tudom visszaadni a kölcsönt. – Sebaj! – Tudod, akkor van egy nagyszerű ötletem. Ha a pénzt még nem kell visszaadnom, akkor még egy pénztárcát is tehetek bele neki. Persze azt is lakkból. Titokban kihallgattam, mennyire szereti a lakkot. És tudod, mit? Még egy ezüstpénzt is bele teszek, hogy zsebpénze is legyen karácsonyra! - Nahát, a Frida sóbálvánnyá lesz a csodálkozástól!

Két szempár csodálatos örömsugarakat lövell. A villamos csikorog. Az utasok hirtelen elcsendesednek. Az emberek maguk elé bólogatnak.

A kis eladó lány mégis csak megveszi az ezüst cigarettatárcát, és a fiatal irodista a hímezett rózsaszínű selyemblúzt, a kereskedő pedig az igazán fölösleges süteményvillát. Még a szürke velúrkalap alatt is ellágyultak és mosolyognak a szemek. Kívül elvillannak mellettük a kivilágított kirakatok. Egy rádióból élesen szólnak a karácsonyi énekek. Nem szebben, mint azelőtt – és mégis, most valahogy egészen másképp hangzik. (R.C.)

Ember! Világ!

Boldog új évet!

**Te Új Világ, jóra törekvő,
bár te lennél az a régvárt,
békét hozó, csodás esztendő,
mely az Idők méhében érik
talán már év-milliók óta...
s most a mi századunk tüzében,
most válik nagy... igaz valóra...
Boldog új évet, emberek!”**

/Várnai Zseni/

Aranyosi Ervin: Vedd kezébe sorsod!

Tudsz-e gondjaidon felül
emelkedni?
Képes vagy-e mindig igaz ember
lenni?
Képes vagy-e hinni Istenben,
csodában?
Képes vagy-e mindig itt élni a
mában?

El tudod-e hinni, hogy szóval
teremtesz,
hogyan az imákon át eljutsz
Istenedhez?
Bármit létrehozhatasz, csak
hinned kell benne,
de akarnod is kell! Nem úgy,
hogyan: Mi lenne?

S ne csak akkor hidd el, amikor
már látod,
hogyan szavaid nyomán változik
világod.
Már most is kell hinned egy jobb,
s szebb világban,
jövőd szép folyója most ered a
mában!
Csakis rajtad múlik, széles lesz-e
végül,
keress jó társakat és hívd
segítségül!

Tervezz és meglátod melléd áll
ma minden,
s támogatást nyerhetsz égi, s
földi szinten.

Ne hagyd, hogy a sorsod
idegenek írják,
vágyaidnak mások ássák meg a
sídját!
A jövőd már régen ott él a
kezédben,
küldd el hát magadnak egy szép
üzenetben.

Fogalmazd meg szépen,
részletesen, sorban,
– így teremt az ember mindig,
minden korban –
Aztán csak képzeled el, s elméd
mozivásznán,
pergesd le a “filmet”, legyen
valós látvány.
Éld meg képzeletben, s örüljön a
lelked,
így sikerül végre valós kincsre
lelned.

Ha majd a vásznanodon
a rég vágyott cél,
ha vágyaddal végre magas
szintre jöttél,
ha a rezgésszinted olyan
emelkedett,
majd az Univerzum létrehozza
neked.
Vedd hát a sorsodat te magad
kezédben,
bízva önmagadban, bízva
Istenedben!

A teremtésvédelemről...

Sok szó esik ezekben a napokban Földünk siralmas helyzetéről. Érdekes előadásokat hallgathattunk a Párbeszéd Házában a témáról. Ez arra indított, hogy megvegyük, és olvasni kezdjük Ferenc pápa „Laudato sí” enciklikáját. Az előadások végén másban is megfogalmazódott az a kérdés, melyet én is szívesen feltettem volna. Igen, sok mindent megértettünk, de ami a legérdekesebb, hogy mi, egyes emberek a hétköznapi életünkben mit tehetünk Földünk gyógyítása érdekében. Persze, tudom, már az is sokat számít, ha nem ártunk neki. De hogyan?

Bizonyára Te is gondolkodtál már ezeken, Olvasó. Az előadók egyike számomra nagyon konstruktív választ adott.

Azt mondta: ott kezdődik minden, hogy szeressük a természetet. Gyönyörködjünk benne, legyünk vele kapcsolatban. Szánjunk időt arra, hogy megcsodáljuk az életet. Próbáljunk ismereteket szerezni arról, mik a Földünk sebei. Mit mondanak a tudósok? Azután tartsunk lelkiismeret vizsgálatot. Eddig mit árthattam én Földanyának. Mennyi kárt okozhattam nemtörődömségemmel, tudatlanságommal.

Azután változtassam meg az értékrendemet, a gondolkodásmódomat. Ne „az anyagi hajszá, a leselejtezés kultúrája” vezessen.

Ha magamban ezeket végig gondoltam, lesznek ötleteim. Mert a szeretet kreatív, talál utakat.

Ezt javasolta a megkérdezett előadó. És ez tetszik nekem. Mert így részese vagyok a gyógyító teamnek, nem igaz? Nem vagyok kiskorú, felnőttként számít rám az Élet, számít rám a Teremtő.

Ha úgy érzed, Olvasó, hogy Te csak egy csepp vagy a tengerben, és mit sem számít az erőfeszítésed, gondold Teréz anya életművére. Úgy kezdte munkáját, hogy először csak fedél alá húzta a haldoklókat és rájuk mosolygott. Teljesen eszköztelen volt. És mára egy világméretű szerzetesrend nőtte ki magát az Ő kezdeményezéséből.

Jó keresést, jó ötleteket, kitartást kívánok a „gyógyító” munkához!

<http://www.teremtesvedelem.hu/>

A gyerekek tükröt tartanak...

- Honnan tudja egy idegen, hogy valakik házasok?
- Szerintem csak kitalálni lehet, pl. ha mindketten ugyanazzal a gyerekekkel kiabálnak (Dénes, 8 éves)
- Szerinted mi a közös a szüleidben?
- Egyikük sem akar több gyereket. (Lilla, 8 éves)
- Mit csinálnak az emberek a randevún?
- A randi azért van, hogy jól érezzük magunkat, és hogy megismerjük egymást. Még a fiúk is tudnak mondani valamit, ha elég sokáig hallgatsz. (Yvette, 8 éves)
- Az első randin csak hazugságokat mondanak, ettől érdekesebbnek tűnnek, és másodszor is találkozni akarnak. (Márta, 10 éves)
- Házasnak vagy egyedülállónak jobb lenni?
- A nagyon okos nők voltak biztos azok, akik elkezdték támogatni, hogy nem mennek férjhez. (Ellen, 8 éves)
- A lányoknak jobb egyedülállónak lenni, de a fiúknak nem. A fiúknak kell valaki, aki takarít utánuk. (Anita, 9 éves)
- Akkor megy férjhez az ember, amikor másvalakit jobban szeret önmagánál. Szerintem ez nem lehet túl könnyű. (Ellen, 7 éves)
- Az együttélés és a házasság majdnem ugyanaz, kivéve hogy az egyik önkéntes, a másik meg kötelező. (Sári, 7 éves)
- Milyen nőnek lenni?
- Manapság sokkal könnyebb nőnek lenni. Régen máglyán égették el őket. (Benedict, 5 éves)
- Mi a különbség az apa és a férj között?
- A férj az tulajdonképpen hasonló dolog, mint az apa, csak kicsit többbe kerül. (Nelly, 5 éves)
- A szememet apukámtól örököltem, a hajamat pedig anyukámtól. A téli dzsekimet pedig a szomszédától. (Sylvia, 7 éves)
- Hogy állsz a testvéreddel? - A testvérét az ember utálja is meg imádja is. A testvér az egy iszonyú kedves .jófej. (Filip, 7 éves)
- Miért fontos a család?
- Az ember a családjának mindig elmondhatja, amit gondol, és soha nem kell attól félnie, hogy valaki ugyanazt gondolja. (Eva, 6 éves)
- Ha mindenki időben hazaér, családi vacsora van. Ha nem, legtöbbször csak zacskós leves. (Gustav, 6 éves)
- Abból, aki jó nevelést kap, jó gyerek lesz. Abból, aki rossz nevelést kap, jó fej. (Tony, 6 éves)

VICCÖZÖN

Egy amerikai lakos halála után a mennyországban csodálatos hazájával dicsekszik. Egy nagyon idős úrnak áradozik a Niagara vízesésről. Az úr hallgatja, aztán mondja: - Ugyan, ez is valami?

Miért, Ön talán látott ennél nagyobb vizet is?

- Meghiszem azt! – feleli az idős ember.
- Hát kicsoda Ön?
- Noé a nevem.

A nyári tikkasztó szárazságkor a pap esőért imádkoztatja a falu népét.

Invitálja az istentagadó gazdát is. Az tiltakozik:

- Ugyan, mit számít az Istennél, ha én esőt kérek?
- Már hogyan számítana! A Hozzád hasonlóok miatt már özönvizet is küldött a világra!

Mark Twaintól egyszer megkérdezte egy újságíró, mi a véleménye a mennyországról és a pokolról.

- Nem szívesen nyilatkozom – így az író – mert mindkét helyen vannak barátaim!

Temetés után a pap vigasztalja az özvegyen maradt székely atyafit:

- Nyugodjék bele, Isten magához vette a feleségét.
- Meg is gyűl a baja vele! – dörmögi az öreg a bajsza alatt.

Egy sírkőfaragó átugrott a szemközti étterembe. Feleségének csak egy cédulát hagyott:” Odaát találkozunk.”

Egy temető kapuján, ahol a gyászkocsik hajtanak be, egy felirat található: „Csak bejárat!”

Tanítónő kérdezi a kis maszatos Móricket:- Én mosakodom, Te mosakodsz, ő mosakodik . Ez milyen időben van . A válasz: -Vasárnap!

- Ha már a harangozó fia vagy, tudod-e, milyen növény a harangvirág?
- A bimbambuszok családjába tartozik.

János gazda vasárnap is nagy buzgalommal takarítja be a termést.

Figyelmezteti a felesége:- Tudod, hogy ez az Úr napja. A hetedik napon Ő is megpihent!

- Igen, mert addigra Ő elkészült, de én még nem!

Egy fiatalember kérdezi öreg barátját, megnősüljön-e. – Mindenképpen – mondja az öreg. - Ha jól sikerül, boldog leszel. Ha rosszul, bölccsé válsz.

- Hogy s mint vagytok? Hogy van a férjed?- kérdi barátnőjét Vilma.

- Köszönöm, jól vagyunk. Most már a szeme is meggyógyult Miskának. Az esküvő előtt ugyanis rosszul látott.

– Az már igaz! – volt a barátnő válasza.

- Mi a különbség a gyónás és a házasság között.

- A fordított sorrend. Gyónás előtt az ember megbánja a tettét, aztán elmegy a paphoz. A házasságkötéskor elmegy a paphoz, aztán később megbánja a tettét!

Ha hangzik, nincs szaga, de ha szaga van, nem hangzik. Mi az?

- Az orgona!

Egy hitetlen bíró a következő tárgyalást nagypéntekre jegyezte elő. Az egyik vallásos ülnök megjegyezte:

- Pilátus óta Ön az első bíró, aki nagypénteken tárgyalást tart!

Az ülést elhalasztották.

- Miből élsz Te voltaképpen? – kérdezik a munkanélkülit.

- Hát abból, amit írok.

- Miket írsz?

- Segélykérő leveleket.

- Csak akkor tudok magának segíteni, ha megismerem minden gondját.

Kezdje a legelején! – biztatja a pszichiáter a páciensét.

- Jó. Úgy kezdődött, hogy megteremtettem a mennyet és a földet.

- Kérem, nagyítanak itt fényképet?

- Hogyne kérem, akár életnagyságúra is. Mit ábrázol a felvétel?

- A Szent Péter Bazilikát.

- Tudjátok, hogy ki vagyok? – kérdi óvodás hittanon a plébános a kis ovisokat.

- Igen, Te vagy a templom bemandója.

- És azt tudjátok-e, milyen ajándékot vittek a Háromkirályok a kis Jézusnak?

- Aranyat, tömjént és Milkát!

- Beszélnem kell a tanítónőddel – mondja az apa dühösen a félévi bizonyítvány láttán.

- Szerintem is, különben a jövő félévben is így fog tanítani!

- Mi leszel, ha nagy leszel?

- Én rendőr, mert segíteni akarok az embereknek elfogni a rosszakat.

- Akkor kezd mindjárt a testvéreddel, ő ugyanis bankrablónak készül.